

holdes i enhver Check og navnlig findes trykt i de Checkblanketter, som Bankerne udbetere deres Kunder. Andre Steder — saaledes navnlig i England og Amerika — ligger saadant ganske uden for Forretningsvanerne. De Checks, som Personer her i Landet, der have Checkkonto i fremmede Banker, trække paa disse, ville efter den foreslaaede Ordning være behørig indrettede ogsaa efter vor Lov — hvad der faar Betydning for Traasentens og mulige her i Landet værende Endossenters Ansvar — naar de ere skrevne paa den fremmede Banks sædvanlige Blanketter (eller Blanketter indrettede som disse), medens det under den modsatte Forudsætning efter Omstændighederne vilde blive nødvendigt enten at sørge for særlige Blanketter, der fyldestgjorde ogsaa den ommeldte Formforkrift, eller at gøre en Tilføjelse i hver enkelt Check, der udfærdiges.

De andre Bestemmelser i Udfastets § 1 om, hvad en Anvisning maa indeholde for at komme ind under Lovens Regler, behøve formentlig ikke nærmere Begrundelse. De slutte sig væsentlig til de tilsvarende Regler i Bekselloven, men ere i enkelte Retninger — navnlig hvad angaar Angivelse af Udstedelses- og Betalingssted — noget mindre strenge end disse sidste. Hvilke Virkninger, der maatte kunne støttes paa Udstedelse eller Endossement af en Sigtanvisning, der er saa mangelfuld eller uædvanlig affattet, at den ikke fyldestgjør de saa Forskrifter, Loven har opstillet, er et Spørgsmaal, som denne naturligt maa unblade at give Svar paa. Man vil i saa Henseende være henvist til i ethvert enkelt mødende Tilfælde bl. a. at undersøge, hvad der kan antages at have været de paagældendes Mening med Overgivelsen og Modtagelsen af Anvisningen.

§ Udfastets § 2 er der, afvigende fra, hvad der efter vor Beksellov gælder for Bekslers Bedkommende, men i Overensstemmelse med, hvad der i Henseende til Checks gennemgaaende er hjemlet i fremmede Lovgivning, aabnet Udgang til fra første Færd at lade en Sigtanvisning lyde paa Ihøندهaveren. Det er anset overflødig at tilføje en udtrykkelig Bestemmelse om, at naar en Anvisning, der fra først af har lydt paa Ihøندهaveren, udfyldes med eller endosseres paa et bestemt Navn, bliver den fra dette Øjeblik af at behandle som lydende paa Navn. Dette er den almindelige Regel, som, for saa vidt ikke en særlig afvigende Forskrift er givet, finder Anvendelse ved alle Papirer, der enten ere udstedte til, eller ifølge Endossement ere komne til at lyde paa, Ihøندهaveren.

§ § 3 er — væsentlig under Benyttelsen af Beksellovens Kapiteloverskrifter (til andet og tredje, syvende, ottende, ellefte og tolvte Kapitel) — angivet Størstedelen af de Regler i Bekselloven, som med de Vempelser og Begrænsninger, der særligt ere gjorte i eller følge af Bestemmelserne i de efterfølgende Paragraffer, skulle være anvendelige paa Sigtanvisninger. Af disse Natur følger først og fremmest den almindelige Begrænsning, at det er Reglerne om Beksler, som lyde paa Betaling ved Sigt, der saaledes, med de fornødne Modifikationer, blive at overføre. Bestemmelsen i første Punktum af § 5 udelukker Anvendeligheden af de Bestemmelser i de ovennævnte Kapitel i Bekselloven — bl. a. i §§ 8 og 14 — som hjemle eller forudsætte Krav paa Traasent og Endossenter for manglende Accept. Bestemmelserne i Beksellovens § 10, andet Punktum, og § 11 modificeres ved Udfastets § 4, som udelukker fra at anbringe Endossement paa en Kopi af Anvisningen og udelukker Endossement til eller fra Traasaten. Med Hensyn til Angivelserne i § 3 bemærkes endnu, at „Reglerne om Bekslers Forsaldstid og Betaling“ ville, foruden Bestemmelserne i Beksellovens Kap. VII (hvis Kapiteloverskrift de nævnte Ord gengive) — derimellem ogsaa Reglen i § 39 om Bekslejerens Legitimation — indbefatte den supplerende Bestemmelse i første Punktum af dens § 91. Ligeledes omfatter Henvisningen til Beksellovens Regler „om Beksselfordrings Præskription“ naturligvis, foruden Reglerne i Kapitel XII, ogsaa den supplerende Regel i § 90.

Af de Kapitel i Bekselloven, hvortil der ikke er henvist i § 3, er der nogle, hvis Bestemmelser i det hele ikke vilde passe for de Anvisninger, som her er Tale om. Dette gælder om de Kapitel — IV til VI — som handle om Bekslers Forevisning til Accept, om Meddelelse af Accept og om Regres for manglende eller ikke betryggende Accept; endvidere om Kapitelne IX (om Accept eller Betaling efter Nødsadresse eller ved Intervention) og X (om Bekselduplikater og Bekselpapier). Endelig gælder det samme efter vor Mening om Beksellovens ellefte Kapitel. Det vilde formentlig frembyde overvejende Betænkelse at overføre paa Sigtanvisninger den vidt rækkende Indskrænkning i Bindingsretten, som Bekselloven har indført for Bekslers Bedkommende, idet den har udelukket Tilbagegøgning fra en godtroende Erhverver af en Beksler, som lød paa Navn og er bleven omfat ved Hjælp af et faldt Endossement (Beksellovens § 76). Paa den ene Side maa det paaregnes, at Anvisninger, hvorved Betalinger effektueres, benyttes i en langt større Udstrækning end Beksler og meget hyppigere ville kunne komme i Hænderne